

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **JUDr. J. Č.**, zast. JUDr. Michalem Špirkem, advokátem se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5491/10-1100-202289, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2015, č. j. 8 Af 16/2011 – 60,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2015, č. j. 8 Af 16/2011 – 60, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5491/10-1100-202289, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **23 940 Kč**, k rukám jeho zástupce JUDr. Michala Špirka, advokáta se sídlem Vysoká 92, Rakovník, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „odvolací orgán“). Rozhodnutím odvolacího orgánu bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Rakovníku

(dále jen „správce daně“) ze dne 15. 4. 2010, č. j. 40745/10/069910204300, dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli dodatečně stanoven základ daně ve výši 1 127 877 Kč, dodatečně vyměřena daň ve výši 360 928 Kč a sděleno penále z dodatečně vyměřené daně podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve výši 72 185 Kč.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je, zda částka ve výši 800 000 Kč, která představuje smluvní odměnu likvidátora (stěžovatele) ve výši 672 737,- Kč a ostatní příjmy s tím související ve výši 127 263,- Kč, byla stěžovatelovým zdanitelným příjmem za zdaňovací období roku 2007.

[3] Městský soud vyhodnotil, že většina žalobních námitek mířila mimo meritum věci. Správce daně učinil logický závěr, že stěžovatel v červenci 2007 přijal částku 800 000 Kč jako odměnu spojenou s výkonem funkce likvidátora. Byl to jeho příjem, který podléhal zdanění. Jelikož při úřední činnosti správce daně zjistil, že tato částka nebyla dosud přiznána pro účely daně z příjmů a nebyla z ní daň odvedena, nezbylo mu než vydat rozhodnutí, kterým byla tato částka dodatečně zdaněna. Soud odmítl námitky týkající se fiktivnosti předložených dokladů. Finanční orgány vyhodnotily doklady předložené stěžovatelem zcela správně.

[4] A argumentaci rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 12. 2010, č. j. 14 Cmo 335/2009 – 92 (dále jen „rozsudek vrchního soudu“) ve spojení s předchozím rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2009, č. j. 59 Cm 1/2009 - 27, kterým bylo rozhodnuto, že stěžovatel na odměnu v této výši nárok neměl, městský soud nepovažoval za daných okolností z hlediska daňového za relevantní. Finanční orgány musely vycházet z toho, že ve zdaňovacím období roku 2007 stěžovatel vykázal příjem 800 000 Kč. Tento příjem podle dokladů, které sám vystavil, měl skutečně přijmout a nepodrobit ho dani z příjmů.

[5] Městský soud z uvedených důvodů žalobu zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Městský soud špatně vyhodnotil rozsudek vrchního soudu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto, že mu nárok na odměnu či zálohu v částce 800 000 Kč nevznikl. S pravomocnými rozsudky se přesvědčivě nevypořádal, rezignoval na střet mezi rozhodnutími soudů a povinností zdanit prostředky, na které mu nikdy nevznikl nárok. Zadržované peníze na účtu úschov (depozitním účtu) byly toliko bezdůvodným obohacením. Celou částku musel následně vydat do konkurzní podstaty. Tato částka se tedy nestala jeho příjmem ve smyslu zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění

účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Závěry správce daně, že jednal jako advokát a nikoli likvidátor nemají oporu v provedeném dokazování. Stěžovatel v době přijetí peněz již jednal jako likvidátor.

[8] Tvrzení finanční správy, že zápočtem byl jako věřitel uspokojen, považuje za nepřezkoumatelné a nepravdivé. Nárok na odměnu likvidátora mu nikdy nevznikl, protože se jednalo o bezdůvodné obohacení. Má za to, že se odvolací orgán rozsudkem vrchního soudu nezabýval, protože se již blížil konec lhůty pro vyměření daně. Protože městský soud nesjednal nápravu, předložil stěžovatel v řízení o kasační stížnosti znalecký posudek. Ten má prokazovat, že částka 800 000 Kč neměla být zdaněna v roce 2007. Zdůrazňuje, že pokud finanční prostředky uložené na účtu úschovy neopustily tento účet, k příjmu ve prospěch stěžovatele nikdy nedošlo.

[9] Přiznává, že měl skutečnou snahu nějakým způsobem uplatnit svoje nároky ještě přede dnem, než mu na plnění vznikl nárok (tj. po ukončení likvidace), neboť si uvědomil, že zpeněžením konkurzní podstaty již následně nebude na čem se uspokojovat, a tedy chtěl svůj nárok uplatnit ještě před jeho splatností. Šlo tedy o snahu formálně listinou nazvanou zápočet uplatnit svůj nárok.

[10] Dále zpochybňuje pokladní doklady. Peněžní prostředky v roce 2007 pro sebe fakticky nepřijal. Účetní operace probíhaly až v roce 2008, což stěžovatel dokládá v řízení o kasační stížnosti novými pokladními doklady. Všechny předložené doklady prokazují, že žádné prostředky z depozitního účtu ve svůj prospěch nikdy nepřijal.

[11] Navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel částku 800 000 Kč přijal jako příjem, který měl povinnost zdanit. Podklady, ze kterých bylo vycházeno, byly poskytnuty přímo stěžovatelem, nebyl důvod k pochybnostem, že je těmito doklady účtováno o skutečných operacích. Doklady přijetí částky 800 000 Kč jako odměny likvidátora prokázaly. Rozsudek vrchního soudu nepovažuje z daňového hlediska za relevantní. V této souvislosti poukazuje na § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů, dle kterého se o příjem zahrnutý do základu daně (dílčího základu daně) v předchozích zdaňovacích obdobích, který byl vrácen, sníží příjmy (výnosy) anebo se zvýší výdaje (náklady) ve zdaňovacím období, ve kterém k jeho vrácení došlo, za předpokladu, že pro jeho vrácení existuje právní důvod a vrácení příjmů není zachyceno v účetnictví nebo v daňové evidenci poplatníka při zjištění základu daně (dílčího základu daně) podle § 7 a 9.

[13] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[14] Stěžovatel v replice poukazuje na fakt, že je narozen 4. 1. 1953 a mj. dovrší ke dni 4. 1. 2016 důchodový věk a ukončuje činnost ze zdravotních důvodů. Pro futuro zde nebude žádný příjem, od kterého by bylo možné vratku odečíst a snižovat příjmy. Tím, že žalovaný ignoroval rozsudek vrchního soudu, jej úmyslně poškodil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[16] Ze správního spisu soud zjistil, že na základě mandátní smlouvy uzavřené dne 15. 2. 2007 a jejich dodatků (1-3) se stěžovatel zavázal pro společnost RAJA, spol. s.r.o. „v likvidaci" (dále jen „RAJA"), provést činnosti spjaté s výkonem funkce likvidátora oproti zaplacení odměny a eventuálních výdajů nezbytně nutných pro fázi likvidace. Z dodatku 3 mandátní smlouvy vyplývá, že měl právo zúčtovat náklady či odměnu na vrub zálohy až ke dni ukončení likvidace eventuelně rozvrhového rozhodnutí v konkurzním řízení, a to též oproti přijatým plněním pro společnost. Z výpisu z účtu stěžovatele bylo zjištěno, že obdržel dne 1. 3. 2007 na svůj účet advokátních úschov platbu ve výši 800 000 Kč s označením (depozitum) vratka od JUDr. Sigmundové – PETROS (JUDr. Sigmundová byla správkyní konkurzní podstaty společnosti PETROS, s.r.o). Ze zápočtu mezi společností RAJA a stěžovatelem datového dnem 18. 7. 2007 vyplývá, že stěžovatel učinil jednostranný zápočet sjednané odměny vůči plnění ve výši 800 000 Kč. Účinky konkurzu společnosti RAJA nastaly následující den, tj. 19. 7. 2007.

[17] Ve spise jsou dále založeny jednak jednoduchý výdajový pokladní doklad společnosti RAJA ze dne 18. 7. 2007, ze kterého má vyplývat, že stěžovateli byla vyplacena částka 800 000 Kč a účelem platby byl zápočet ze dne 18. 7. 2007, odměna + náklady, a jednak stvrzenka ze dne 18. 7. 2007 o přijetí hotovosti 800 000 Kč stěžovatelem s jeho podpisem. Ze sdělení správce konkurzní podstaty společnosti RAJA ze dne 25. 11. 2010 soud zjistil, že společnost RAJA o částce 800 000 Kč ve svém účetnictví neúčtovala až do prosince 2007, zápočet ze dne 18. 7. 2007 nebyl přede dnem 14. 12. 2007 nikomu předán. Následně společnost RAJA vedla částku 800 000 Kč jako pohledávku za stěžovatelem, se kterým vedla spor o vrácení těchto prostředků.

[18] Na základě takto zjištěných skutečností má soud za to, že stěžovatel v roce 2007 jednal s úmyslem získat částku 800 000 Kč jako odměnu za výkon funkce likvidátora a na úhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s likvidací společnosti RAJA. Ostatně sám v kasační stížnosti přiznává, že měl skutečnou snahu nějakým způsobem uplatnit svoje nároky ještě přede dnem, než mu na plnění vznikl nárok (tj. po ukončení likvidace), neboť si uvědomil, že zpeněžením konkurzní podstaty již následně nebude na čem se uspokojovat, a tedy chtěl svůj nárok na odměnu uplatnit ještě před jeho splatností.

[19] V současné době v návaznosti na rozsudek vrchního soudu tvrdí, že zadržované peníze na účtu úschov nikdy jeho příjmem nebyly, protože se jednalo o bezdůvodné obohacení. Protože musel celou částku následně vydat do konkurzní podstaty, nestala se částka 800 000 Kč jeho příjmem. Soud je přesvědčen, že závěry rozsudku vrchního soudu nemohly na posouzení daňové povinnosti stěžovatele za zdaňovací období roku 2007 ničeho změnit. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým byl stěžovateli dodaněn příjem vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2007, nikoli období,

ve kterém došlo k vrácení finančních prostředků z titulu bezdůvodného obohacení na základě pravomocného rozsudku vrchního soudu (2011).

[20] Soud dále zdůrazňuje, že stěžovatel před civilními soudy argumentoval tak, že nárok na odměnu měl, neboť mu vznikl již schválením na valné hromadě dne 22. 2. 2007, bezdůvodné obohacení odmítal. V nyní projednávané věci naopak tvrdí, že mu nárok na odměnu likvidátora ve výši 800 000 Kč nikdy nevznikl, tato částka tedy nebyla jeho příjmem. Argumentace stěžovatele je zjevně účelová, neboť každému ze soudů předkládá zcela opačná tvrzení. Skutečnost, že z pohledu soukromého práva stěžovatel provedl jednostranný zápočet dosud neexistující pohledávky, a proto je povinen takto bezdůvodně získanou částku vrátit zpět, však nemá sama o sobě za následek neexistenci či zpětný zánik zdanitelného příjmu.

[21] Z podkladů obsažených ve spise jednoznačně vyplývá, že částku 800 000 Kč si stěžovatel zajistil pro sebe, a to jednak za účelem úhrady nákladů spojených s likvidací a dále zejména jako svoji odměnu za činnost likvidátora. Tato částka byla převedena na jeho účet advokátní úschovy nikoli proto, že by ji nepovažoval za svůj příjem, ale protože provozní účty společnosti RAJA byly obstavené exekutory, jak sám uvádí. Navíc tato společnost byla před vstupem do konkurzního řízení, jehož účinky nastaly pouze jeden den po provedeném jednostranném zápočtu a stěžovatel si byl s největší pravděpodobností vědom, že zápočet už nebude možné provést.

[22] Tvrzení, že finanční prostředky uložené na účtu úschovy nikdy neopustily tento účet, k příjmu ve prospěch stěžovatele nikdy nedošlo, není dle spisové dokumentace pravdivé. Zůstatek totiž stěžovatel převedl v roce 2007 na terminovaný vklad, k vrácení na depozitní účet (účet úschovy) došlo až v roce 2008. S obdrženou částkou tedy stěžovatel disponoval a mohl z ní čerpat užitek (případné úroky na terminovaném účtu).

[23] Zpochybnění pokladních dokladů datovaných dnem 18. 7. 2007, které jsou obsahem správního spisu, předložením dokladů datovaných dnem 11. 2. 2008 v řízení o kasační stížnosti, soud nemůže akceptovat. Stěžovatel tyto doklady v daňovém řízení nepředložil, pravost dokladů obsažených ve správním spise nezpochybnil ani v řízení před městským soudem. Podle § 109 odst. 5 ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

[24] V řízení o kasační stížnosti byl předložen i znalecký posudek Ing. Luboše Marka, který měl prokazovat, že částku 800 000 Kč nelze zdanit. Nejvyšší správní soud není opravnou instancí, ale jeho úkolem je zejména přezkoumat závěry krajského (městského) soudu, které zaujal k jednotlivým skutkovým a právním závěrům. Všechny skutečnosti a je prokazující důkazní prostředky, které jsou rozhodné pro zjištění skutkového stavu ve věci samé, musí proto stěžovatel uvést a navrhnout již v řízení před soudem prvního stupně. K tomu v projednávané věci nedošlo. V řízení o žalobě před městským soudem stěžovatel tento znalecký posudek nepředložil, protože jej nechal znalce vypracovat až v reakci na zamítavý rozsudek městského soudu. Takový postup možný není.

[25] Námitky, že městský soud vyhodnotil rozsudek vrchního soudu nesprávně, či že se s ním přesvědčivě nevypořádal, kasační soud nesdílí. Městský soud měl za to, že za daných

okolností rozsudek vrchního soudu nebyl z hlediska daňového relevantní. Finanční orgány byly povinny vycházet ze skutečnosti, že stěžovatel měl ve zdaňovacím období roku 2007 příjem 800 000 Kč, který nezdanil. Soud tuto úvahu považuje za dostatečnou a správnou, což vyplývá i z výše uvedené argumentace. Tvrzení, že se odvolací orgán nezabýval rozsudkem vrchního soudu, protože se již blížil konec lhůty pro vyměření daně, považuje soud za spekulativní. Navíc jak již bylo jednou zmíněno, rozsudek vrchního soudu nemohl na posouzení daňové povinnosti stěžovatele za zdaňovací období roku 2007 ničeho změnit.

[26] Námitce, že závěry správce daně, že stěžovatel získal sporný příjem jako advokát a nikoli jako likvidátor nemají oporu v provedeném dokazování, Nejvyšší správní soud naopak vyhověl.

[27] Odvolací orgán na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že výslechem JUDr. Sigmundové (správkyně konkurzní podstaty společnosti PETROS) bylo objasněno, proč finanční prostředky byly zaslány na účet advokátní kanceláře stěžovatele. JUDr. Sigmundová uvedla, že byla vyzvána dopisem, aby finanční částku zaslala na účet advokátní kanceláře. Odvolací orgán dále uvedl, že z kopie dopisu ze dne 15. 2. 2007 je zřejmé, že je vyhotoven na hlavičkovém papíru advokátní kanceláře stěžovatele s podpisem „JUDr. J. Č. – advokát“ Tímto podpisem s označením advokát bylo dle odvolacího orgánu prokázáno, že stěžovatel nejednal jako likvidátor, ale jako advokát. Ohledně částky 800 000 Kč nebyla žádná jiná smlouva mezi stěžovatelem - likvidátorem a JUDr. Sigmundovou uzavřena. Nejednalo se tedy o depozitum jako takové, přestože částka byla zaslána na depozitní účet stěžovatele.

[28] Soud však ze spisu zjistil, že stěžovatel byl dne 15. 2. 2007 jmenován valnou hromadou do funkce likvidátora společnosti RAJA. Jmenováním na něj přešla působnost statutárního orgánu jednat jménem společnosti. Dne 1. 3. 2007 obdržel na svůj účet advokátních úschov platbu ve výši 800 000 Kč s označením (depozitum) vratka od JUDr. Sigmundové – PETROS. Dne 18. 7. 2007 učinil stěžovatel jako likvidátor jednostranný zápočet sjednané odměny vůči plnění ve výši 800 000 Kč, které přijal ve prospěch společnosti RAJA od správkyně konkurzní podstaty společnosti PETROS JUDr. Sigmundové. Celý takto zjištěný skutkový stav ve vzájemných souvislostech svědčí o tom, že stěžovatel spornou částku započetl na odměnu likvidátora, nikoli advokáta. Ostatně stejné závěry plynou i z rozhodnutí vrchního soudu.

[29] Skutečnost, že stěžovatel vyzval JUDr. Sigmundovou dopisem ze dne 15. 2. 2007 (vyhotoven na hlavičkovém papíru advokátní kanceláře stěžovatele s podpisem „JUDr. J. Č. – advokát“), aby prostředky ve výši 800 000 Kč zaslala na účet advokátní kanceláře, neprokazuje, že stěžovatel získal či chtěl získat částku 800 000 Kč za právní službu poskytnutou advokátem. Obdobně ani z výpovědi JUDr. Sigmundové žádným způsobem nevyplývá, že by stěžovatel přijal spornou částku za jím poskytnuté advokátní služby. JUDr. Sigmundová měla maximálně povědomí o tom, že stěžovatel zastupoval v minulosti společnost RAJA jako advokát. Ve svědecké výpovědi výslovně uvedla, že v době, kdy byla vyzvána k navrácení částky 800 000 Kč, byla společnost RAJA již v likvidaci a stěžovatel byl jejím likvidátorem. Pro ni tedy bylo rozhodující číslo účtu, které jí sdělil likvidátor. Jediným důkazem, o který odvolací orgán opírá své skutkové zjištění, že sporný příjem je příjmem za advokátní služby, je skutečnost, že dopis ze dne 15. 2. 2007 je na hlavičkovém

papíru advokátní kanceláře s podpisem stěžovatele, jako advokáta.

[30] Rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Skutečnost, že stěžovatel žádal o zaslání sporné částky dopisem na hlavičkovém papíru své advokátní kanceláře, je pro závěr o povaze činnosti, za kterou měl sporný příjem náležet, zcela nedostatečný. Rozhodnutí odvolacího orgánu je navíc i vnitřně rozporné. Na jedné straně tvrdí, že stěžovatel jednal jako advokát. Na některých místech však uvádí, že zdanitelným příjmem roku 2007 byla smluvní odměna likvidátora, popř. že stěžovatel jako likvidátor ve společnosti RAJA přijal částku 800 000 Kč a tato částka se stala jeho zdanitelným příjmem roku 2007.

[31] Přijal-li stěžovatel částku 800 000 Kč jako likvidátor, nemohli správci daně tento příjem zdanit dle § 7 zákona o daních z příjmů. Odměna likvidátora je považována pro účely zdanění u fyzické osoby za příjem ze závislé činnosti a z funkčních požitků dle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů.

[32] V dalším řízení se tedy odvolací orgán bude znovu zabývat povahou příjmu v hodnotě 800 000 Kč a tento svůj závěr řádně odůvodní. Od toho se bude při dodanění sporného příjmu odvíjet i použití příslušné právní úpravy zákona o daních z příjmů.

[33] Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: *„Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.“* Vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné, je bez dalšího zřejmé, že touto vadou je stižen i rozsudek městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Soud shledal kasační stížnost částečně důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu.

[35] S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby bylo rozhodnutí odvolacího orgánu zrušeno, nevrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí odvolacího orgánu nikterak zhojit. Soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí odvolacího orgánu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému

rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a soudní poplatek ve výši 2 000 Kč za žalobu). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 16 940 Kč.

[38] Zástupce stěžovatele před městským soudem učinil v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif")] a 2x písemné podání ve věci samé (žaloba + replika) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2012], a 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH. K nákladům řízení o žalobě se tedy přičítá DPH, tj. 1 512 Kč. Celková částka za řízení před městským soudem činí 8 712 Kč.

[39] V řízení před městským soudem proběhlo dne 1. 10. 2015 i ústní jednání, na kterém byl stěžovatel přítomen osobně bez svého zástupce. Žádné náklady (cestovné) v souvislosti s účastí na tomto jednání soudu nevyúčtoval.

[40] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele dva úkony právní služby, kterým byly dvě písemné podání soudu ve věci samé, a to kasační stížnost a replika k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném pro projednávanou věc], za které mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem za dva úkony tedy 6 800 Kč. S ohledem na skutečnost, že v řízení před oběma správními soudy zastupoval stěžovatele stále stejný zástupce, nepovažuje Nejvyšší správní soud převzetí a přípravu zastoupení v kasačním řízení za úkon právní služby, za který by náležela zástupci další náhrada nákladů řízení. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH. K nákladům řízení o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH, tj. 1 428 Kč. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 8 228 Kč.

[41] Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 23 940 Kč. Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Michala Špirka, advokáta se sídlem Vysoká 92, Rakovník. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 28. dubna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu